

ایران

امام حسین(ع):

باگذشت ترین مردم کسی است که با وجود قدرت، گذشت کند.

بهارالانوار، ج ۷۵، ص ۱۳۱، ح ۴

سخن‌روز

نگاره

جدیت ایران برای مبارزه با تروریسم در منطقه

فضای مجازی

نگویند جامانده‌ایم

حجت الاسلام استاد عالی در آستانه اربعین حسینی در صفحه مجازی خود سخنانی از آیت‌الله جوادی آملی را منتشر کرده با عنوان «نگویند جامانده‌ایم» و در ادامه آن نوشته: «نگویند جا مانده‌ایم کسی که قلب و روحش رفته جا مانده نیست. جامانده کسی است که عشق و شور وطلب زیارت اربعین، به ذهنش هم نمی‌رسد و علاقه‌ای ندارد. اگر به هر دلیلی اشتیاق رفتن هست و شرایطش نیست، خیری بوده و ثواب نیست را برده‌اید. شاکر باشید و نگویند جا مانده ایم…»

انتشار این مطلب در یک استوری نوشت؛ به دلیل معلوم و نامعلوم ترجیح می‌دهم دیگر در اینستاگرام نیاشم.»

انتشار این مطلب در یک استوری نوشت؛ به دلیل معلوم و نامعلوم ترجیح می‌دهم دیگر در اینستاگرام نیاشم.»

این نمایش هستند.

اولین بار در چهلمین دوره جشنواره فیلم فجر به نمایش درآمد.

قصه‌های خواندنی حمزه زاده

محمد حمزه‌زاده از کارهای جدیدش که داستان برای کودکان است خبر داده و آن را برای مخاطبانش به اشتراک گذاشته ونوشته: «این کتاب «قصه‌های خواندنی و ماندنی کوتاه و بلند» چند روز پیش برای انجام امور صفحه‌آرایی به بخش گرافیک انتشارات هزاربرگ سپرده شد. هر کتاب از این مجموعه پنج جلدی یک داستان مستقل دارد. فضای قصه‌ها شهری است و دو شخصیت اصلی دارند که حال و روز امروز خودمان را روایت می‌کنند.»

بهار» می‌پردازیم،»

محمد شایسته، تهیه‌کننده سینما از اکران آنلاین «تفریق» آخرین ساخته مانی حقیقی به صورت مشترک در فیلمو و نماوا خبر داده است. این فرصتی است تا مخاطبان به صورت قانونی به تماشای این اثر بنشینند.ترانه علیدوستی، نوید محمدزاده، اسماعیل پوررضا و فرهام عزیزی از بازیگران این فیلم به کارگردانی مانی حقیقی هستند. علاوه بر «تفریق»، فیلم سینمایی «شب طلائی» هم به کارگردانی یوسف حاتم‌کیا از ۷ شهریور به صورت اختصاصی در فیلمو منتشر شده است.

- صاحب امتیاز:** خیرگزاری جمهوری اسلامی
- مدیر مسئول:** محمدحسن روزی‌طلب
- سردبیر:** حسام‌الدین برومند
- معاون فنی:** محمدملاعلی اکبری
- دبیران:** مصطفی عبوسی(سیاسی)
- مهدی مهرپور(اقتصادی)
- مصطفی وثوق‌کیا(فرهنگی)

- زرین رستمی‌وند(اجتماعی) « بنفشه غلامی(جهان)
- لیدا فخری(اندیشه) « محمدرضا عزیزی(گزارش)
- زهرا کشوری(زیست‌بوم) « فرناز قلعه‌دار(حوادث)
- مهدی کلهرزاد(اجرایی)
- حجت حکیمی(صفحه‌آرایی)
- محسن جانی‌پور (ویراستاری)
- ابوالفضل نسایی(عکس)

نقل قول

علی‌اشرف صدوق‌آبادی خوشنویس پیشکسوت

یادداشت

محسن نفر آهنگساز، مدرس موسیقی و نوازنده

از میان هنرها، به‌طور جد، می‌توان همهٔ آنها را منتقل احساس دانست. اما در مورد اندیشه، محل تأمل است. احساس، اتفاقی است که در درون آدمی رخ می‌دهد و قرار دارد! احساس از قبیل خشم، نفرت، عشق، امید، ترس، اندوه، فرح… اتفاقاتی‌اند که در درون انسان رخ می‌دهند و باقی می‌مانند. احساس که به معنای ادراک است، ناظر به نوعی است که می‌توان حضوری‌اش خواند. ادراک (علم) حضوری یعنی وجود معلوم، نزد عالم. خود معلوم نزد عالم، حاضر است. نه تصویر آن و نه خیرآن. اگر آدمی احساسی را التفات می‌کند، آن را در خود می‌یابد. اگر شاد و هراسان و مضطرب است، آنها را با خود و در خود می‌بیند. اگر هم خمر هریک از آنها را دربارہ کسی دیگر ببیندش یا حتی مشاهده کند، باز تا هر مقدار، آن را یا ضد و نقیض آن را، در درون خود مشاهده می‌کند. این خصوصیت احساس و این نوع از ادراک است که برای آدمی وقوع می‌یابد. نوع دیگر ادراک، که به احساس نمی‌انجامد. یعنی خودش در آدمی، وجود ندارد و تنها تصویر و خیرآن در انسان نمایان می‌شود، ادراک(علم) حصولی است. در این نوع از علم، فِدرک و معلوم، خود نزد عالم (فرد) نیست. بلکه تصویر آن (اگر محسوس باشد) و خیرآن (اگر معقول باشد)، نزد شخص هست. طبیعی است میان خود موضوع و تصویرآن، تفاوت از زمین تا آسمان است. همه هنرهای نمایشی و تجسمی، تنها تصویری از موضوع خود را در مخاطب ایجاد می‌کنند. هیچ‌کدام از موضوعات، خود در درون مخاطب قرار نمی‌گیرند.

نمی‌توانند که بگیرند! اما موسیقی، خود در انسان نفوذ می‌کند. صدایی ماندگار می‌شود. البته حفظ و قرارش، به سازکار حافظه مربوط می‌شود. طبیعی است که با صحت آن، حفظ می‌شود. اما خودِش در حافظه جای می‌گیرد. نه تصویرش. صدا که تصویر ندارد! خود صدا در حافظه جای می‌گیرد. صدا، صاحب ابعاد (به مانند اشیا) نیست! صدا، لطیف‌تر از اجسام است. جسم لطیف است. پس خودش در انسان فرامی‌گیرد. ما نسبت به موسیقی، چه وضعی داریم؟ نسبت ما با موسیقی، علم حضوری است! موسیقی در ما حضور می‌گیرد. حاضر است. خاطره نیست! خاطره، مربوط به زمان و مکان است. زمان و مکانش، که کی و کجا آن را شنیدیم؟! اما خودش حاضرست در درون ما. مشاهده نقش یک گل، انتقال تصویر آن به ذهن و ماندگاری آن در حافظه است. اما استماع یک قطعه موسیقی، قرار گرفتنش در درون است. صدا و موسیقی، برای انسان، علم حضوری می‌شود.

بگو سایر احساسات، اگر نزد انسان حاضرند در درون ناشی‌اند یا از بیرون آمده‌اند؟ ما در درون خود موسیقی

- تلفن:** ۸۸۷۶۱۷۲۰ شماره: ۸۸۷۶۱۲۵۴ارتباط مردمی: ۸۸۷۶۹۰۷۵
- پيامک:** ۳۰۰۰۴۵۱۳۱۳ روابط عمومی • **نشانی:** تهران خیابان خرمشهر،شماره ۲۰۸
- صندوق پستی:** ۵۳۲۸۸-۵۳۸۸۷۵• **امور مشترکین:** ۸۸۷۴۸۸۰۰
- چاپ:** چاپخانه‌های همشهری، شرکت چاپ جام‌چم
- سازمان آگهی‌های روزنامه ایران:** دارنده گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT
- پذیرش سازمان آگهی‌ها:** ۱۸۷۷(۰۲۱)
- انتشارات مؤسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران:** ۵-۸۸۵۴۸۸۹۲

درنگ

سیدعلی سیدان روزنامه‌نگار

نقدی بر اظهارات مصطفی ملکیان

عده‌ای «کبک وار» سر، در برف «ایدئولوژی مسلط» کرده‌اند

آقای مصطفی ملکیان در گفت‌وگو با مدرسه آزادفکری، با آن‌کت‌وشلوار اتوکشیده‌اش، به میل تکیه داده‌اند و گفته‌اند: «در ایران جز کسانی که دست به خشونت خواهند زد، هیچ‌کس آرزوی حکومت دینی ندارد! ذهن قومی و ملی ما این آرزویش از بین رفته است».

وقتی ذهن کسی، کبک‌وار در برف «ایدئولوژی مسلط» فرو برود، چنین حرف‌هایی می‌زند.

در زمانه‌ای که میلیون‌ها انسان، در آن سوی مرز در حال برگزاری مناسک سیاسی‌عبادی گسترده و صلح‌آمیز اربعین‌اند و میلیون‌ها جامانده، این سوی مرز، در آرزوی سفر اربعین، خیلی باید پُرت باشی که بگویی این مردم آرزوی حاکمیت دین ندارند! و همه کسانی را که آرزوی حکومت دینی دارند، «خشونت‌طلب» بنامی! علاوه بر این؛ مگر شما می‌توانید به این آسانی، آرزو و طلب «منجی مقدس» یا «حکومت مهدوی» را از مردم بگیرید؟ تا وقتی آرزوی «حکومت مقدس منجی» در ضمیر انسان ایرانی هست، همین آرزو، منجر به تشکیل و استحکام حکومت دینی در زمان غیبت منجی می‌شود.

آرکه‌تایپ حکومت منجی، همواره مؤمنان را به

مشق‌کردن آن وامی‌دارد. جمهوری اسلامی با چنین طلبی برپا شده و دوام آورده است.

حتی انجمن حجتیه‌ای‌ها که با خوانشی نادرست از دین، حکومت علمای دین را در زمان غیر از امام معصوم صحیح نمی‌دانند، عملاً و شاید ناخوaste، با تقویت فرهنگ دینی، به نفع حکومت دینی و علیه ایده حکومت سکولار کار می‌کنند.

از این ژانالیستی‌تر بگویم؟! چشم: ما در ایران دو گروه داریم که داعیه حکومت دارند و حرف از حکومت می‌زنند؛ یک گروه که از ژرفای دل، آرزوی حکومت دینی دارند و حاضرند به پای این آرزو هزینه بدهند، سختی بکشند و با مال و جانشان در این راه جهاد کنند.

این گروه می‌توانند حمایت معنوی طیف وسیعی از مردم را به دست بیاورند و جنگ و تحریم و تروریسم و داعش و نبرد فرهنگی را پشت سر بگذارند. یک گروه هم داریم که نه فقط آرزوی حکومت دینی ندارند، بلکه از تَدَل، آرزوی هیچ حکومتی ندارند! چون حکومت کردن خیلی سخت است!

این گروه ترجیح می‌دهند ذیل حکومت غرب مدرن، بخورند و بیاشامند و نُق بزنند و هزینه هم ندهند؛ حتی برای آن توهمی که نامش را «توسعه» گذاشته‌اند. بازه این است که اگر بیل‌به‌ملاج‌خورده‌ای در میان اینها پیدا‌شود که اهل هزینه دادن باشد، نخواهد توانست بدنه‌ای جز همین نق‌زَن‌های مفت‌خور برای خود دست‌وپا کند

و عموم مردم با او همراهی نمی‌کنند. تا وقتی این معادله پابرجاست، روشن است که در جنگ عزم‌ها و اراده‌ها، چه کسی حکومت را به دست می‌گیرد و نگه می‌دارد. مورد مطالعاتی و فکَت این تحلیل را می‌خواهید؟ بلوای ۱۴۰۱ را مرور کنید!

چشمات را با ساز کن و بین با آنها چه چیزهایی را می‌توانی ببینی، پیش از اینکه برای همیشه بسته شوند.

نوری که نمی‌بینیم، آنتونی دوتر

در روزه‌های منتهی به اربعین حسینی حرم کاظمین ملو از زوار ایرانی و عراقی.

پاکستانی، لبنانی و سایر شیعیان جهان است. این زوار بعد از زیارت کاظمین خود را به طریق‌الحسن می‌رسانند تا در شمار زوارالحسن قرار بگیرند

عکس: مصطفی وثوق‌کیا «ایران»